

L'escriptora i periodista Núria Cadenes publica la seva primera novel·la, 'El banquer', una ficció inspirada en el polític i financer mallorquí Joan March

Tothom té un preu

David Castillo
BARCELONA

Entusiasmada es mostrava el responsable d'Edicions de 1984, Josep Cots, amb la primera novel·la de l'escriptora i activista Núria Cadenes. *El banquer* és una història que té com a protagonista un personatge obscur, inspirat en el financer i polític mallorquí Joan March.

L'editor va definir la novel·la com un *Citadà Kane*, tot i que la figura de William Randolph Hearst està encarnada, en aquest cas, pel controvertit Joan March, contrabandista i mecenes, empresari i també subvencionador del cop d'estat del general Franco contra la República.

La periodista i líder de Solidaritat Núria Cadenes –actualment responsable de la Llibreria 3i4 de València– va insistir que la novel·la no era un llibre d'història ni una biografia sinó un text literari sobre un personatge fascinant, ple de llums i ombres. Els replecs de la seva persona-

L'escriptora Núria Cadenes, ahir, a la seu d'Edicions de 1984, on van convocar la roda de premsa ■ ALBERT SALAMÉ

El Lluç inspirat en Joan March afirma: "Tothom té un preu i qui no el té és que no ho val"

litat li han servit per traçar un relat fluid i cadenciós, narrat en episodis breus, que sovint s'acosten al conte. Poc tenen a veure amb una descripció sociològica sinó que mantenen el pols amb la psicologia del personatge i la seva vida intensa, i sovint cruel.

Cadenes tampoc ha volgut entrar en un retrat maniqueu perquè el text se n'hauria ressentit. No obstant això, l'experiència periodística li ha servit per incorporar documentació –traduïda al català–, que va trobar a la biblioteca mallorquina del polític:

"Es tracta d'un personatge espectacular, que és a l'antípodes del que jo sento o jo crec. Confesso que en determinats moments m'ha enamorat. Les coses són més complexes del que ens pot donar un esquema de bons i dolents." De fet, la novel·la és un

pols literari, des d'un estil precís i impecable, que parteix d'un reportatge publicat a la revista *El Temps*, en què Cadenes va investigar la vida d'una secretària de March, natural de Borriana, la seva amant més coneguda, a qui va arribar a regalar un Cadillac.

La novel·la és també un homenatge a *Vida privada* de Josep Maria de Sagarra, que surt com a personatge sense esmentar-lo, així com alguns protagonistes de la seva obra que recreava l'elegant decadència de Catalunya de començament del segle XX. Cadenes aprecia concommitàncies amb la situació actual, però ara sense el glamur i la grandiositat d'aleshores.

El personatge Lluç, inspirat en Joan March, afirma: "Tothom té un preu i qui no el té és que no ho val." L'ambició i la bulímia de poder i diners condensen la consciència de la debilitat humana que retrata amb destresa Cadenes, un "anticulebrot", com el va definir Cots. ■

Entrevista Èric Fuentes L'ex-Unfinished Sympathy estrena disc a l'Heliogàbal

"No vull carregar-me més els <ukeleles>"

Guillem Vidal
BARCELONA

després de la tempesta... la calma. Si *Èric Fuentes & El Mal* (Subterfuge, 2011) era un disc ferotge i expansiu, *Copper & gold* (BCore, 2013) ens mostra qui va ser cantant de The Unfinished Sympathy només a piano, guitarra i veu. El presenta, avui, a l'Heliogàbal de Gràcia.

Una icona del hardcore a Barcelona fent un disc... a piano?

Sí, és la cosa menys *punk* que he fet mai, però tot i que un piano i una guitarra, naturalment, sonen més fluïxos que un grup de rock, vam mirar

que fos un disc trepidant de tempos elevats. Ara bé, dius "piano" i molts ja s'imaginen balades romàntiques...

Versiona *It was a very good year*, de Frank Sinatra.

Me la va descobrir en Bernat Sánchez [el pianista que toca en el disc, integrant de Mine!], que també és qui em va fer descobrir la possibilitat de fer alguna cosa amb piano. Això de ser un cantant a seques, sortir a l'escenari sol amb un micròfon i dir: "Ei, sóc Frank Sinatra i ara cantaré" em recorda molts cantants de *hardcore*. Els paràmetres estètics, és clar, són diferents, però en tots dos casos es tracta d'algú enfrontant-se al

públic que l'està escoltant sense res més que la seva veu.

L'ha influït algun disc en concret, a l'hora de gravar *Copper & gold*?

No, però evidentment és una suma d'influències diverses: les atmosferes de grups de pop dels anys vuitanta com China Crisis i Prefab Sprout; l'ús dels teclats que feien Steely Dan; minimalistes com Steve Reich, amb aquelles capes de piano sense ritme que sembla que flotin...

Amb aquest disc torna al segell BCore, on ja no tot és hardcore i punk sinó que també hi ha espai per a grups de folk i de pop-rock.

Èric Fuentes ha fet un disc a piano, guitarra i veu ■ POL FUENTES

BCore ha canviat perquè l'entorn ha canviat. Hi ha molts més cantants de folk que bandes de *post-hardcore*. Les de la meua generació ens hem anat desintegrant o hem anat per altres vies i, els que queden, fan dos concerts l'any, com a velles llegendes, i prou.

I l'empipa, aquest canvi?

Fa dos anys que em carrego els *ukeleles*... Me n'he adonat que tot estil és vàlid i... bé, no vull carregar-me'ls més. Sí, però, que *ukeleles*, xilòfons i melòdiques t'obliguen a estar quiet i a moure poc els dits. I jo, en canvi, demano a la música una implicació física. Em cal musculatura. ■